

Sygn. akt I C.127/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2016r.

Sąd Rejonowy w Łęczycy Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Grzegorz Manista

Protokolant sekr. sąd. Joanna Kaczyńska

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2016r., w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa G. K.

przeciwko Z. M. (1)

o zapłatę

1. zasądza od Z. M. (1) na rzecz G. K. kwotę 2.099,12zł / dwa tysiące dziewięćdziesiąt dziewięć złotych dwanaście groszy / z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2012r. do dnia zapłaty;
2. w pozostałej części oddala powództwo;
3. zasądza od G. K. na rzecz Z. M. (1) kwotę 2.830,47zł / dwa tysiące osiemset trzydzieści złotych czterdzieści siedem groszy / tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać od Z. M. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 297,39zł / dwieście dziewięćdziesiąt siedem złotych trzydzieści dziewięć groszy / tytułem zwrotu wydatków na opinię biegłego tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa;
5. nakazuje pobrać od G. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 3.006,90zł / trzy tysiące sześć złotych dziewięćdziesiąt groszy / tytułem zwrotu wydatków na opinię biegłego tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa;
6. wyrokowi w punkcie 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.099,12 / dwa tysiące dziewięćdziesiąt dziewięć złotych dwanaście groszy /.

Sygn. akt I C 127/15

UZASADNIENIE

W dniu 11 czerwca 2013 roku powód G. K. wniósł do Sądu Rejonowego w Zgierzu I Wydziału Cywilnego, pozew o zapłatę w postępowaniu upominawczym przeciwko Z. M. (1), w którym domagał się zasądzenia kwoty 13.810zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2012r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniach od 12 lipca 2012r. do 30 listopada 2012r., w miejscowości G. wykonywał prace remontowe w budynku, który jest własnością pozwanego. W związku z wykonywaniem prac doszło pomiędzy stronami do zawarcia ustnej umowy i zgodnie z wykonanym kosztorysem wartość wykonanych prac opiewała na kwotę 23.810 zł, przy czym pozwany wypłacił powodowi w formie zaliczki jedynie 10.000zł / d. k. 4 – 5 - pozew /.

W dniu 9 sierpnia 2013r. Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanemu Z. M. (1), aby zapłacił powodowi G. K. kwotę 13.810zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2012r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.573zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty albo wniósł w tymże terminie sprzeciw do Sądu / d. k. 7 - nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym /.

W dniu 3 września 2013r. pozwany Z. M. (1) wniósł sprzeciw, w którym zaskarżył nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, a nadto wniósł o przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Kutnie VI Zamiejscowemu Wydziałowi Cywilnemu z siedzibą w Łęczycy jako właściwemu rzeczowo i miejscowo do rozpoznania sprawy. W uzasadnieniu podniósł, że umowa objęta zakresem pozwu nie została przez powoda wykonana, a w części w jakiej została wykonana zawiera wady / d. k. 12 – 15 – sprzeciw /.

Postanowieniem z dnia 22 listopada 2013r. Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny, stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kutnie VI Zamiejscowy Wydziałowi Cywilnemu z siedzibą w Łęczycy / d. k. 51 - postanowienie Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 22 listopada 2013r., sygn. akt I C 1847/13 /.

Pozwany Z. M. (1) uznał powództwo do kwoty 2.099,12zł, w pozostałym zakresie wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych / e-protokół z dnia 4 marca 2016r. – 00:03:35 /.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

G. K. i Z. M. (1) zawarli ustną umowę na podstawie której powód miał wykonać prace remontowo – adaptacyjne w pomieszczeniach usługowych na pierwszym piętrze w budynku po byłym GS, w miejscowości G., którego właścicielem był pozwany. Strony ustaliły, że prace będą obejmowały między innymi wykonanie izolacji cieplnej z wełny mineralnej z izolacją paroszczelną i ułożeniem płyt kartonowo – gipsowych na własnym ruszcie na powierzchni ścian skośnych i sufitów, prace czyszczące – przygotowawcze dla przygotowania zamieszonego frontu, wykonanie naprawy powierzchni tynków poprzez ich wyrównanie gipsem maszynowym nakładanym w sposób ręczny, wykonanie gładzi gipsowych i malowanie ścian i sufitów, wykonanie wylewek wyrównujących podłoża pod okładziny podłogowe, układanie płytek podłogowych z cokołami, paneli oraz inne roboty. Strony umówiły się na wynagrodzenie w wysokości 23.810zł jako zapłatę za robociznę. W umowie były ustalone kwoty za każdy rodzaj prac, które miały być wykonane. Za materiały niezbędne do wykonywania prac płacił Z. M. (1) a były one zamawiane w hurtowni budowlanej PPHU (...) K.W.M.A. (...) Spółka Jawna z siedzibą w O..

Powód wykonywał prace wspólnie ze swoimi pracownikami M. B. oraz R. F., którego traktował jak współnika. G. K. w okresie realizacji prac, tj. w drugiej połowie 2012r. nie prowadził zarejestrowanej działalności gospodarczej. Działalność gospodarczą rozpoczął w dniu 13 grudnia 2012r. Roboty u pozwanego realizowane były w systemie zleconym jako wynagrodzenie pozbawione podatku VAT, gdyż w tym czasie powód nie prowadził działalności gospodarczej w formie zarejestrowanej firmy budowlanej. Prace wykonywane były sukcesywnie. Pozwany nie zgłaszał zastrzeżeń do prac związanych z pierwszym pomieszczeniem / d. k. 211 - 212 w zw. z k. 40-41 - zeznania powoda G. K.; k. 212 - 213 w zw. z k. 41 – 42 – zeznania pozwanego Z. M. (1); k. 18 – 26 – kserokopie faktur VAT; k. 42-42v – zeznania świadka R. F.; k. 43 – zeznania świadka M. B.; k. 43 – zeznania świadka S. J.; k. 43 – 43v – zeznania świadka A. S.; k. 48 – stenogram rozmowy, k. 49 – płyta CD /.

Zarówno w pierwszym pomieszczeniu w narożniku południowo – wschodnim budynku, jak i w drugim pomieszczeniu w narożniku południowo – zachodnim budynku, powód wykonał prace w zakresie: odbudowa sufitów i elementów skośnych, tj. wykonanie warstwy izolacji termicznej z wełny mineralnej mocowane sznurkiem do drewnianej konstrukcji, montaż konstrukcji z typowych profili metalowych dla zabudowy płyt karton – gips mocowanych do konstrukcji drewnianej, ułożenie folii paroszczelnej, i montaż jednej warstwy płyt karton – gips, zagipsowanie złączy

i pokrycie całości warstwą masy do gładzi gipsowych bez szlifowania. G. K. oczyścił powierzchnię ścian i wykonał naprawę poprzez równanie stosując gips maszynowy do układania ręcznego, położył kolejną warstwę z gładzi z masz pachlowych, oszlifował gruntownie i pomalował jednokrotnie jako przygotowanie pod malowanie. Na podłodze położono wylewkę wyrównawczą.

Na poczet wykonanych prac pozwany przekazał powodowi zaliczkę w wysokości 10.000zł.

Z. M. (1) w miesiącu październiku 2012 roku dostrzegł spękanie wylewki. W miesiącu listopadzie 2012 roku z uwagi na nieotrzymanie reszty umówionego wynagrodzenia powód ze swymi pracownikami zszedł z miejsca wykonywania prac. W grudniu 2012 roku pozwany Z. M. (1) i R. F. dokonali ustaleń, że pozostała kwota zostanie rozliczona.

Pomiędzy stronami początkowo powstał spór co do przyczyn spękania wylewki. Według powoda przyczyną mógł być wadliwość użytego materiału. Jednakże podczas kolejnego spotkania G. K. i R. F. zaproponowali pozwanemu, że skują płytki na własny koszt do lipca 2013 roku. Prace te nie zostały wykonane / d. k. 211 - 212 w zw. z k. 40-41 - zeznania powoda G. K.; k. 212 - 213 w zw. z k. 41 - 42 - zeznania pozwanego Z. M. (1); k. 42-42v - zeznania świadka R. F. /.

W dniu 28 sierpnia 2013r. (...) Koordynator Techniczny firmy (...) Sp. z o.o. K. P. (1) dokonał oględzin w pomieszczeniach usługowych w miejscowości G., udzielił wsparcia technicznego na inwestycji a na prośbę Z. M. (1), wydana została opinia techniczna dotycząca produktu N. (...). Z opinii wynikało, że odspojenie i spękanie produktu wynikają z popełnienia wielu błędów podczas wykonywania prac związanych z prawidłowym przygotowaniem podłoża oraz ułożeniem masy / d. k. 211 - 212 w zw. z k. 40-41 - zeznania powoda G. K.; k. 212 - 213 w zw. z k. 41 - 42 - zeznania pozwanego Z. M. (1); k. 42-42v - zeznania świadka R. F., k. 88 - 91- zeznania świadka K. P. (2); k. 98 - pismo (...) Sp. z o.o.; k. 100-101 - opinia techniczna; k. 102 - 105 - fotografie /.

Biegły sądowy z zakresu budownictwa Z. H. stwierdził, iż w dwóch pomieszczeniach, w których powód wykonywał prace tj. w pomieszczeniu na pierwszym piętrze we wschodnio - południowym narożniku oraz w zachodnio - południowym narożniku wykonywane prace pozostawione zostały jako niezakończone z uwagi na brak oszlifowania i wykończenia - malowania z gruntowaniem powierzchni ścian i sufitów, pozostawieniem jako niezakończone obudowy z izolacją sufitów w małych pomieszczeniach. Natomiast roboty zostały wykonane niezgodnie z zasadami przyjętymi w wykonawstwie robót budowlanych, a polegających na braku szczelin dylatacyjnych przy ścianach podczas wykonywania wylewek wyrównawczych, stosowania mas gipsowych do osadzania listew - prowadnic przy wylewkach wyrównawczych, pozostawienie w podłożu listew prowadnic, wykonanie warstw wyrównawczych na ścianach i sufitach z nadmiernymi powyżej 3mm/2m nierównościami. Wykonano warstwę wylewki wyrównawczej w sposób który spowodował całkowity brak jej zespolenia jak i powstanie rys i pęknięć skurczowych. W pomieszczeniu wschodnio - południowy narożnik przy pomieszczeniu kuchni, wylewka wyrównawcza została położona z nadmiernymi nierównościami i na tak przygotowanym podłożu, ułożono panele podłogowe. W konkluzji biegły stwierdził, że umówiony zakres prac remontowych wykonanych przez G. K. w budynku Z. M. (1), położonym w miejscowości G. posiadała wady, które należy zaliczyć do wad istotnych czyniących w znaczącym zakresie dzieło niezdatne do zwykłego użytku.

Wynagrodzenie za prawidłowo wykonane prace w pomieszczeniach objętych przedmiotem postępowania wynosi 23.810zł. W związku z nieprawidłowością wykonanych prac, prace naprawcze jakie należy wykonać wynoszą 6.981,04zł. Od ustalonego wynagrodzenia należy odjąć także kwotę 924,72zł tytułem potrącenia za ponowne ułożenie odparzonych wylewek wyrównawczych oraz kwotę 155zł za ponowne ułożenie paneli w jednym z pomieszczeń. Nadto, należy odliczyć zwrot kosztów materiałów zniszczonych, tj. zaprawa (...) mapei w wysokości 2.694,19zł oraz panele pianki i listwy - 955,93zł. Biegły w swej opinii uznał, iż panele zdjęte nie mają odpowiedniej wartości i nie jest możliwe przy ich wykorzystaniu ułożenie podłogi. Dlatego też Sąd uznał za słuszne odliczenie ich wartości od wynagrodzenia / d. k. 111 - 181 - opinia biegłego sądowego z zakresu budownictwa Z. H.; k. 209 - 210 - ustna uzupełniająca opinia biegłego Z. H., k. 216-221 - opinia uzupełniająca biegłego Z. H. /.

Z. M. (2) nie zapłacił G. K. pozostałej kwoty z umówionego wynagrodzenia za wykonane prace / okoliczności bezsporne /.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedłożonych dokumentów, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony postępowania, zeznań stron postępowania: powoda G. K. / k. 211-212 w zw. z k. 40 – 41 /, pozwanego: Z. M. (1) / k. 212-213 w zw. z k. 41 – 41 /, świadków: R. F. / k. 42 – 42v /, M. B. / k. 43 /, S. J. / k. 43 /, A. S. / k. 43 – 43v /, K. P. (1) / k. 88-90 / oraz opinii biegłego sądowego z zakresu budownictwa Z. H. / k. 111 – 181; k. 209 – 210; k.216 – 221 /.

Sąd uznał za rzetelną, fachową, obiektywną, bezstronną i rzeczową opinię biegłego sądowego z zakresu budownictwa inż. Z. H., który na zlecenie Sądu wydał opinię w przedmiotowej sprawie. Opinia wraz z opinią uzupełniającą została sporządzona zgodnie z określoną tezą dowodową, w oparciu o wnikliwą analizę akt sprawy i własną wiedzę biegłego. Podjęte przez biegłego czynności w celu zgromadzenia materiału, w oparciu o który możliwe było wydanie opinii obrazują sporządzona przez biegłego opinia z załącznikami oraz z licznymi, szczegółowymi wyliczeniami. Z treści opinii wynika, że wnioski opinii zostały opracowane przez biegłego, na podstawie samodzielnie zgromadzonego przez biegłego materiału, który odpowiada materiałowi dowodowemu zgromadzonemu w niniejszej sprawie.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania stron postępowania powoda G. K. oraz pozwanego Z. M. (2) a także zeznania świadków R. F., M. B., S. J., A. S., K. P. (1), albowiem zeznania powyższe dotyczyły okoliczności bezspornych między stronami, w szczególności w świetle opinii biegłego, który zakwalifikował bezsporne wady w dziele, jako wady istotne oraz częściowego uznania powództwa.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, co do zasady, jest uzasadnione i zasługuje na uwzględnienie do kwoty 2.099,12 zł. Należy podnieść, że strona pozwana uznała powództwo do kwoty 2.099,12zł. Uznanie kwoty głównej obejmuje również uznanie zasądzenia tej kwoty wraz z odsetkami od 1 grudnia 2012r. do dnia zapłaty.

W ocenie Sądu, wbrew twierdzeniom pozwanego, w realiach rozpoznawanej sprawy mamy do czynienia z umową o dzieło. Ocena prawna charakteru umowy wiążącej strony nie należy do sfery ustaleń faktycznych, wiąże się jedynie z właściwym zastosowaniem przepisów prawa materialnego w sprawie, a więc subsumpcją ustalonego stanu faktycznego do odpowiedniej normy prawnej. O kwalifikacji prawnej danego stosunku prawnego decydują jego elementy przedmiotowo istotne. W przypadku stosunków prawnych, w których występują elementy różnych rodzajów umów istotne znaczenie ma układ interesów stron, z uwzględnieniem ich zgodnego zamiaru i celu powołania do życia określonego stosunku prawnego. W stosunkach, w których dominuje jeden główny cel, on determinuje ocenę danego stosunku prawnego, a w konsekwencji przesądza o zastosowaniu do tego stosunku właściwych przepisów prawa materialnego.

Zarówno umowa o dzieło jak i umowa o roboty budowlane odnoszą się do szeroko pojętego świadczenia usług. Zasadniczym kryterium rozróżnienia umowy o dzieło i umowy o roboty budowlane jest ocena realizacji inwestycji stosownie do wymagań prawa budowlanego. Przy rozróżnieniu umowy o roboty budowlane od innych umów prawa cywilnego - przede wszystkim od umowy o dzieło - najważniejsze znaczenie ma ustalenie, czy proces inwestycyjny był wykonywany według rygorów i procedur przewidzianych przepisami prawa budowlanego. Zgodnie z art. 3 pkt 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (tj. Dz. U. z 2016r., poz. 290) – tj. w stanie prawnym obowiązującym w dniu zawarcia umowy przez strony postępowania, pojęcie robót budowlanych obejmuje nie tylko budowę, ale także prace polegające na przebudowie, montażu, remoncie lub rozbiórce obiektu budowlanego, którym jest budynek z instalacjami i urządzeniami technicznymi lub budowa stanowiąca całość techniczno – użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami, lub obiekt małej architektury. Remont w znaczeniu wynikającym z art. 3 pkt 8 prawa budowlanego, polega na odtworzeniu stanu pierwotnego istniejącego budynku. Określony w art. 17 tej ustawy krąg osób uczestniczących w procesie remontowym obejmuje inwestora, wykonawcę, inspektora nadzoru inwestorskiego,

kierownika budowy. Podstawą do wykonania robót budowlanych jest pozwolenie na budowę lub zgłoszenie wymagane przez prawo budowlane (art. 28 ust. 1, art. 30 ust. 1 pkt 2 prawa budowlanego).

Wynika z powyższego, że przebieg procesu budowlanego powinien być udokumentowany w sposób przewidziany przepisami prawa budowlanego. Umowa o roboty budowlane dotyczy większych przedsięwzięć, o zindywidualizowanych właściwościach fizycznych i użytkowych, którym co do zasady towarzyszy projektowanie, przy czym dokumentację projektową powinien dostarczyć inwestor, chyba że podjął się tego wykonawca i zinstytucjonalizowany nadzór. Istotą umowy o roboty budowlane jest oddanie przez wykonawcę przewidzianego w umowie obiektu, wykonanego zgodnie z projektem i zasadami wiedzy technicznej. Inwestor zobowiązany jest do dokonania wymaganych przez właściwe przepisy czynności związanych z przygotowaniem robót. Dotyczy to w szczególności przekazania terenu budowy, dostarczenia projektu i odebrania obiektu. Zatem podstawową cechą pozwalającą na odróżnienie umowy o roboty budowlane od umowy o dzieło jest możliwość zakwalifikowania realizowanej inwestycji z punktu widzenia przepisów prawa budowlanego. Nawet w przypadku remontu istnieje obowiązek, przed planowanym terminem rozpoczęcia robót, dokonania zgłoszenia staroście, z określeniem rodzaju, zakresu i sposobu wykonania tych robót, z dołączeniem dokumentów wymaganych przez art. 30 ust. 2 prawa budowlanego.

W ocenie Sądu, ustalony w niniejszej sprawie stan faktyczny pozwala jednoznacznie stwierdzić, że zawarta między stronami umowa w formie ustnej nie spełnia wymogów koniecznych do zakwalifikowania jej jako umowy o roboty budowlane. Pomijając przedmiot umowy, postępowanie dowodowe nie wykazało, aby przebieg procesu budowlanego był udokumentowany w sposób przewidziany prawem budowlanym oraz, że przedmiotowa umowa dotyczy większego przedsięwzięcia o indywidualizowanych właściwościach fizycznych i użytkowych, któremu towarzyszy dokumentacja projektowa dostarczona przez inwestora, bądź wykonawcę oraz, któremu towarzyszy zinstytucjonalizowany nadzór. W konsekwencji, zdaniem Sądu, jest to umowa o dzieło. Dodatkowo strony ustaliły wynagrodzenie za wykonanie dzieła na kwotę 23.810 zł i ta kwota jest wiążąca a zatem stanowi podstawę do obliczeń.

Umowa została zawarta w 2012 roku i w rozpoznawanej sprawie ma zastosowanie przepis art. 637 k.c., w stanie prawnym obowiązującym do 24 grudnia 2014r. Przepis ten regulował sytuację, gdy wykonane dzieło było dotknięte wadami i stanowił, że jeżeli dzieło ma wady, zamawiający może żądać ich usunięcia, wyznaczając w tym celu przyjmującemu zamówienie odpowiedni termin z zagrożeniem, że po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu nie przyjmie naprawy. Przyjmujący może odmówić naprawy, gdyby wymagała nadmiernych kosztów. Bezsporne jest, że w dziele wykonywanym przez G. K. wystąpiły wady. Zostały stwierdzone przez strony, a także przez biegłego, przy czym w pisemnej uzupełniającej opinii biegły określił te wady jako istotne, podnosząc, iż stwierdzone wady czyniły w znaczącym stopniu dzieło niezdatne do zwykłego użytkowania. Biegły z zakresu budownictwa Z. H. obliczył wartość prac, które są niezbędne do przywrócenia dzieła stanu wolnego od wad. Wprawdzie biegły nie wyliczył wartości dzieła z wadami, jednakże w ocenie Sądu, niewykonanie tej części zlecenia nie powoduje, iż nie można rozstrzygnąć przedmiotowej sprawy.

Powołany przepis art. 637§2 k.c. stanowił, że gdy wady usunąć się nie dadzą albo gdy z okoliczności wynika, że przyjmujący zamówienie nie zdoła ich usunąć w czasie odpowiednim, zamawiający może od umowy odstąpić, jeżeli wady są istotne; jeżeli wady nie są istotne, zamawiający może żądać obniżenia wynagrodzenia w odpowiednim stosunku. To samo dotyczy wypadku, gdy przyjmujący zamówienie nie usunął wad w terminie wyznaczonym przez zamawiającego.

Podstawowy podział wad fizycznych przy rękojmi za wady dzieła opiera się na pojęciu "istotności wady". Z tego punktu widzenia ustawa wyróżnia wady istotne i nieistotne / art. 637§2 k.c. /. Istotną jest taka wada dzieła, która czyni je niezdatnym do zwykłego użytku, albo która sprzeciwia się wyraźnie umowie. Pozostałe zaś wady są wadami nieistotnymi. Wady istotne dzieła mogą być zarówno wadami usuwalnymi, jak i nieusuwalnymi / wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 1999r., I CKN 957/97, OSNC 1999 / 7-8 / 131 /.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 listopada 2012r., II CSK 183/12, LEX nr 1288629, rozważał, czy w wypadku gdy dzieło ma wadę usuwalną oraz istotną, zamawiającemu oprócz roszczeń przewidzianych w art. 637§1 i §2 k.c. tj. żądania usunięcia wady lub prawa odstąpienia od umowy, przysługuje również roszczenie o obniżenie wynagrodzenia. Sąd Najwyższy wskazał, że roszczenie takie zostało przewidziane dla sytuacji, w której wady usuwalne lub nieusuwalne są nieistotne. Mając na względzie, że w orzecznictwie brak jest wypowiedzi na ten temat, podzielił jednak te poglądy wyrażone przez doktrynę, które wskazują, że gradacja uprawnień oparta na rozróżnieniu wad istotnych i nieistotnych wyklucza jedynie możliwość odstąpienia od umowy, jeżeli wada nie jest istotna. Argumentacja a maiori ad minus przesądza, zdaniem Sądu Najwyższego, że skoro zamawiający może od umowy odstąpić, to tym bardziej może żądać mniej - obniżenia wynagrodzenia. Nadto, zgłoszenie żądania obniżenia wynagrodzenia jest wówczas równoznaczne z utratą prawa do odstąpienia od umowy. Nie ulega wątpliwości, że odmienny pogląd doprowadziłby do nieuzasadnionej ochrony przyjmującego zamówienie w sytuacji, gdy zamawiający nie korzysta z prawa odstąpienia od umowy, bowiem konsekwencją byłby obowiązek zapłaty na rzecz pierwszego z wymienionych pełnego wynagrodzenia za dzieło posiadające wadę.

Ustawodawca wyraźnie wskazał w art. 637§2 k.c., że obniżenie wynagrodzenia nie może być dowolne, a tym bardziej nie może stanowić równowartości wynagrodzenia. Przede wszystkim należy podkreślić, że ustawa nie reguluje szczegółowo zasad obliczania obniżonego wynagrodzenia. Kodeks cywilny zawiera jedynie ogólną wskazówkę, że obniżenie powinno być dokonane "w odpowiednim stosunku" do zmniejszenia się wartości dzieła wskutek istnienia wady. Innymi słowy, należne wynagrodzenie za dzieło wolne od wad pozostaje w takiej relacji do wynagrodzenia zmniejszonego, jak wartość dzieła wolnego od wad do wartości dzieła wadliwego.

W ocenie Sądu, uprawnienie do obniżenia wynagrodzenia zakłada, że pomiędzy dziełem wadliwym i wolnym od wad istnieje niekorzystna dla zamawiającego różnica wartości. Tym samym, na gruncie niniejszej sprawy obniżenie wynagrodzenia ze względu na wady dzieła, oznacza w praktyce obniżenie wynagrodzenia przyjmującego zamówienie o równowartość kosztów usunięcia tych wad. Sąd nie ma wątpliwości, że taką różnicę stanowi suma: prac naprawczych wyliczona przez biegłego na kwotę **6.981,04zł**, kosztów ponownego ułożenia odparzonych płytek **924,72zł**, kosztów ponownego ułożenia paneli **155zł**, kosztów zniszczonej zaprawy wyrównującej (...) plus" mapei **2.694,19zł**, kosztów zniszczonych paneli, pianki i listwy w wysokości **955,93zł**. Skoro celem umowy było wykonanie określonych prac w pomieszczeniach pozwanego, to istnienie w pewnym zakresie stanu nieodpowiadającego umowie uzasadnia zastosowanie reguły z art. 637§2 k.p.c. Różnica pomiędzy tymi kwotami daje kwotę **12.099,12zł / 23.810zł - 6.981.04zł - 924,72zł - 155zł - 2.694,19 - 955,93zł /**. Nadto, została pobrana zaliczka na wykonanie tych prac w wysokości 10.000zł i tą sumę należy odjąć od wynagrodzenia, to do zapłaty pozostaje zatem kwota **2.099,12zł / 12.099,12zł - 10.000zł /**.

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności, w tym uznanie powództwa do kwoty 2.099,12zł, na podstawie art. 627 k.c. w zw. z art. 637§2 k.c. w zw. z art. 213§2 k.p.c., Sąd zasądził od pozwanego Z. M. (1) na rzecz G. K. kwotę 2.099,12zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty / punkt 1 wyroku /.

W pozostałej części, Sąd uznał powództwo za nieuzasadnione i podlegające oddaleniu / punkt 2 wyroku /.

Sąd uwzględnił żądania powoda w 9% i zgodnie z przepisem art. 100 k.p.c., zastosował stosunkowe rozdzielenie kosztów procesu. Powód w przedmiotowej sprawie poniósł koszty na które składają się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 700zł, kwota 2.400zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustalona na podstawie §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu / tj. Dz. U. z 2013r., poz. 461 ze zm. /. Pozwany w przedmiotowej sprawie poniósł koszty na które składają się: zaliczka na opinię biegłego w wysokości 1000zł, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17zł oraz kwota 2.400zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego ustalona na podstawie §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu / tj. Dz. U. z 2013r., poz. 490 ze zm. / Łączne koszty procesu poniesione przez obie strony postępowania wyniosły 6.519zł. Pozwany przegrał proces w 9% i

w takim zakresie powinien ponieść koszty procesu, tj. w wysokości 586,53zł / 6.519zł x 9% /, poniósł je w wysokości 3.417zł i dlatego też, na podstawie art. 100 zdanie pierwsze k.p.c., Sąd zasądził od G. K. na rzecz Z. M. (1) kwotę 2830,47zł / 3.417zł – 586,53zł / tytułem zwrotu kosztów procesu / punkt 3 wyroku /.

Koszty procesu poniesione przez Skarb Państwa na opinie biegłego wyniosły – 3.304,29 zł.

Mając na uwadze procentowe uwzględnienie powództwa Sąd nakazał pobrać od Z. M. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 297,39zł / 3.304,29zł x 9% / tytułem zwrotu wydatków na opinię biegłego, tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa / pkt 4 wyroku / oraz nakazał pobrać od G. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 3.006,90zł tytułem zwrotu wydatków na opinię biegłego tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa / pkt 5 wyroku /.

Z uwagi na uznanie powództwa przez pozwanego do kwoty 2.099,12zł, Sąd na podstawie art. 333§1 pkt 2 k.p.c. nadał wyrokowi w pkt 1 rygor natychmiastowej wykonalności / pkt 6 wyroku /.